

AYFER
TUNÇ

SUZAN
DEFTER

ROMAN

AYFER TUNÇ
Suzan Defter

CAN ÇAĐDAŐ

Suzan Defter, Ayfer Tunç

Mizanpaj: **Bahar Kuru Yerek**

Kapak tasarımı: **Utku Lomlu / Lom Creative**

Suzan Defter, daha önce *Taş-KaĐıt-Makas*

(1. basım: YKY, 2003; Can Yayınları'nda 1. basım: 2005) adlı kitabın
içinde yer almıŐtır.

© 2011, Can Sanat Yayınları A.Ő.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Yayınları'nda 1. basım: 2011

Ciltli 1. basım: 2021

Ciltli 2. basım: Nisan 2024, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 2 000 adet yapılmıŐtır.

ISBN 978-975-07-5156-1

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ő.

Cevizlik Mah. Hsreviye Sk. ErŐen İŐ Hanı No:15 Kat:3-38

Bakırköy-İstanbul

Sertifika No: 48745

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Ticaret ve Sanayi A.Ő.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com - yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

AYFER TUNÇ

SUZAN
DEFTER

ROMAN

♥can

Ayfer Tunç'un
Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek, 2015

Kapak Kızı, 2005

Evvelotel-Saklı, 2006

Aziz Bey Hadisesi, 2006

Mağara Arkadaşları, 2006

"Ömür Diyorlar Buna", 2007

Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi, 2009

Yeşil Peri Gecesi, 2010

Dünya Ağrısı, 2014

Kırmızı Azap, 2014

Ayfer Tunç'la Karanlıkta Kelimeler (Handan İnci ile birlikte), 2014

Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura, 2018

Osman, 2020

A Y F E R T U N Ç

1964'te Adapazarı'nda doğdu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. İlk öykü kitabı 1989'da yayımlanan *Saklı*'dır. Yazar bu kitabını daha sonra *Evvelotel* adlı öykü kitabıyla birleştirerek *Evvelotel-Saklı* adıyla yayımladı. Diğer öykü kitapları *Mağara Arkadaşları*, *Aziz Bey Hadisesi* ve *Taş-Kâğıt-Makas*'tır. *Taş-Kâğıt-Makas*'in içinde yer alan kısa romanı *Suzan Defter*'i 2013'te; *Aziz Bey Hadisesi*'ndeki kitaba adını veren eseri 2014'te bağımsız olarak yayımladı. Bu iki kitapta yer alan diğer kısa öyküleri *Kırmızı Azap* ismiyle kitaplaştırdı. Sait Faik'in öykülerinden hareketle TRT için yazdığı *Havada Bulut* adlı senaryosu 2002'de, Orhan Kemal'in aynı adlı romanından uyarladığı *72. Koğuş* adlı senaryosu 2010'da çekildi. Yazarın *Kapak Kızı* (1992), *Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi* (2009), *Yeşil Peri Gecesi* (2010), *Dünya Ağrısı* (2014) ve *Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura* (2018) adlı romanlarının yanı sıra, *Memleket Hikâyeleri* (İletişim Yayınları, 2012) adlı anı-öykü kitabı, *Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek* (2001), "*Ömür Diyorlar Buna*" (2007) adlı yaşantı kitapları, Oya Ayman'la birlikte yazdığı *İkiyüzlü Cinsellik* (1994) adlı bir inceleme kitabı ve *Harflere Bölünmüş Zaman* adlı bir e-kitabı vardır.

16 KASIM CUMA

Ölüm, seninle bir anlaşma yapalım. Şu lanet olası defter dolduğunda bana gel. Bak kalan ömrüme ömür biçerek kafa tutuyorum sana – sen ki en tabii korkusun.

Bu defter dolduğunda unutacak olursam seni; görün, uykuma gir, gülümse bana, hatırlayayım verdiğim sözü.

Uzun favorili tezgâhtar delikanlıya sormadım: kaç yaprak bu defter diye; genç bir kadının uzattığı mürekkep şişesinin sıkışmış kapağını açmaya uğraşıyordu, öteki tezgâhtar –kız– uzattığım parayı gözünü delikanlıdan ayırmadan aldı, üstünü versin diye bekleyemedim, çıktım.

Defterin kaç yaprak olduğunu merak ettimse de, kim uğraşacak şimdi gereksiz sorularla?

Yani ölüm, ben de bilmiyorum kalan ömrüme ne kadar ömür biçtiğimi.

16 KASIM CUMA

‘Bir kadın birdenbire günlük tutmaya başlamışsa, ya âşık olmuştur ya terkedilmiştir’ demişti Suzan. Defterler evinde dağ gibi yığılmıştı. Hepsi abimi unutmak için. İçimden yak bunları Suzan demek geçti. Deli deli gülüyordu defterlerini gösterirken. Her birinde birkaç sayfa karalanmış. Ne kısa aşklar. Ağlayacak sandım.

İnsan ya kendi kendine konuşur, ya kendi kendine yazar. Kendi kendine konuşmayı makbul saymazlar. Oysa ne fark var ki arada?

Benim yine günlük tutmaya başlamam hiç hayra alamet değil.

İlk defa Kıbrıs savaşı sırasında günlük tuttum. İlkokuldaydım. Babaannem radyonun başından ayrılmıyordu. Camları mavi kâğıtla kaplamıştık. Savaş bitmeden günlük tutmayı bıraktım. Ne saçma şeyler yazmıştım günlüğüme: Sevgili günlük! Bugün koman-

Her gün kaç sayfa yazarım, kaç anlamlı cümle çıkar bu sayıklamalardan? Belki şu yazdığım satırlara ekleyecek tek kelime bulamam, boş beyaz kâğıtlara bakarak adamakıllı yaşlanırım veya yazı alır beni sana götürür.

Ölümünden sonra kimin eline geçeceği hiç belli olmayan, spiralli, beyaz kâğıtları kareli, kapağında parlak kırmızı bir elma (HAYAT) ve uçları sipsivri açılmış bir yığın kurşunkalem (ÖLÜM) resmi bulunan, adi, adi, adi bu deftere adımı açıkça yazmayacağım. Sahaf tezgâhına düşecek veya yoklara karışacak bir hayatın sahibinin adı belli olsun istemiyorum.

Belki bir gün bu defteri eline geçirecek meçhul kişi: Sanma ki, aklı, suyu çekilmiş bir kafatasının içinde bir avuç kar gibi hızla eriyen bir adamın defterini okumaktasın. Kafatasımın suyunun çekildiği doğru. Islanmış da kurumuş, kuruyup çekmiş bir tahta parçasını andırıyor kafatasım, ama içinde kurşun kadar ağır bir şey var.

Adımın bir öneminin olmadığını ben de biliyorum. Ama şu satırları yazan ele sahip vücut bir ad taşıyor. Ad vücudu var kılar.

Gerçek bir hayat hikâyesi olarak değil, gülüp geçtiğin basit romanlar gibi oku beni.

Bir iz kalsın ardımda, ama okunduğu anda unutulacak bir iz.

Unutulmayacak bir iz bırakan adamlardan değilim.

17 KASIM CUMARTESİ

Babamın babası doksan iki yaşında öldü. İntiharı aklına getiremeyecek kadar tembel olduğunu düşüncüydüm. Yüksük iriliğinde dişleri vardı, pek yemek ye-

dolarımız Kıbrıs'a çıktı. Yavru vatan Kıbrıs ÷lkemizin gñneyinde, Akdeniz'de bulunan büyük bir adamızdır. Bir de haritasını çizmiştim Kıbrıs'ın, üstünde Türk bayrağı dalgalanıyor. Yurdumun Akdeniz'de bir sevinci var! Unutmuşum bir köşede günlüğümü. Abimin eline geçti bir gün. 'Bula bula bunu mu buldun saklayacak?' diyerek duvara fırlattı.

Ama o zamanlar ilkokuldaydım abicim!

Sonra 12 eylölün ertesinde günlük tutmaya başladım. Ünlem üstüne ünlem koyarak. İki ana tema: Bir, Sevgili günlük! Tarihi günler yaşıyoruz!! Katil oligarşi yönetime el koydu!! İki, abimle Suzan yine benden gizli buluşacaklar. Yunus'taki evde, biliyorum.

Bir kalın do, bir ince do, gamlı defterim benim; ince do sevgili günlük, kalın do katil oligarşi.

Banker Kastelli'nin kaçtığı gün abim hapse girdi. Hapis! Ne ürpertici bir kelime. Yine günlük tutmaya başladım. Bu defa sevgili günlük demeden: Bugün abimi görmeye gittim. Çok zayıflamış. Eve dönünce saatlerce ağladım.

Aynı şeyleri yazmaktan sıkılıp bıraktım.

Bu defa olağandışı bir şey yok hayatımda. Hatta her şey fazla olağan.

Belki yine hep aynı şeyleri yazarım:

Bugün hiçbir şey olmadı.

Bugün de hiçbir şey olmadı.

Bugün de.

Sonraki sayfalara da (" ") işareti koyarım.

17 KASIM CUMARTESİ

Gün boyunca yattım kanepede. Boş boş televizyona baktım. Kitap okumaya çalıştım biraz. Ama bir tek sayfanın bile sonunu getiremedim. Zihnimden düşün-

mezdi. Çocukken tanrının ona neden bu kadar büyük dişler verdiğini merak ederdim – madem yemiyor... Bir gün ansızın merdivenden attı kendini, düştü dediler. İnanmadım, çünkü hastanede sonunun yakın olmasından çok memnun görünüyordu. Kalçası kırıldı, bir daha da kaynamadı. Hayatı uzun sürmüş bir sıkıntıdan ibaretti. Boş, içeriksiz bir sıkıntı. Neden hayatım bir sıkıntıdan ibaret diye soramayacak kadar tembel yaratılışlı olmalıydı ki, ölmek daha kolay geldi.

Hayatımın, bir saman çöpü ne kadar canlı ve anlamlı ise o kadar canlı ve anlamlı olduğu, bu satırları okuyanlar tarafından hemen anlaşılсын istemem. Hayatım ancak bir saman çöpü kadar canlı ve anlamlı olsa bile, dilerim, yazıya hürmeten satırların sonu gelir. Bu satırları kaleme alarak kimseye hitap ediyor değilim. Kendimi meşgul etmeye çalışıyorum sadece. Bugün büromu kapatalı tam altı ay oldu. Kızımı en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Öyle koştum ki zamandan, bu sabah büroma gitmek üzere evden çıktım. Tam radyoevinin önüne geldiğimde birdenbire önce günlerden cumartesi olduğunu, ardından büromu altı ay evvel kapattığımı hatırladım.

Bunayacak kadar yaşlı değilim. Hayatın döngüsünün dışında kalmayı istiyorum, ama içimde bir şey beni tekrar döngüye sokmayı deniyor. Beyhude!

Radyoevinin önünde durmadım. Sanki önemli bir işim varmış gibi ilk ışıklara kadar hızlı hızlı yürüyüp karşıya geçtim. Aynı caddeyi bir de karşı taraftan yürüdüm. Evime döndüm. Pencerenin önündeki koltuğuma oturarak hayatımın küçük çapta –amaçsız– bir döngüsünü tamamlamış oldum.

Altı ay geçti, hâlâ büroma gitmeye kalkıyorum. Halim bu.

cenin kırıntısı geçmedi. Akşam olurken pencereden sokağı seyrettim. Perdeler çekilmiş, evlerin ışıkları yanmış, hava soğuk... Sokakta, her biri bir köşede titreşen kedilerin ve köpeklerin yalnızlığı içime dokundu.

Hayvanların yalnızlığı içime dokununca salak dedim kendime. Bu onların doğası, sen kendine bak.

İnsanınkine kader diyoruz ama.

Çok günlük tuttum diyemem, ama çok defter doldurdum. Düzensizce. Aklıma estiği gibi. Sonra hepsini yaktım. Yenilerini doldurdum. Yine yaktım.

Arada bir kendi kendime çıldırdığım oldu, çıt çıkarmadan. Kimseye duyurmadan. Abime sezdirmeden. Babaannemin bakır helva tenceresinde defterlerimi yakarak, ateşi hep canlı tutarak, defter doldurmaktan ve doldurduğum defterleri yakmaktan bitkin düşünce uyuyakalarak yıllar geçti.

Yıllar geçmiş.

Bakır helva tenceresinde hiç ölü helvası kavurmadı babaannem. Babamın ardından bile. Ama ben kavurdum.

Suzan defter tutmuş.

Kendimi kapadım yazdığım defterlere. İçimi açmaktan çok korktum.

Artık yazdıklarımın bir anlamı olsun istiyorum. Bir şey söylüyor olayım. Bu ne bu, bu satırlar ne anlama geliyor? diye bir soran olursa, sanki olabirmiş gibi, diyeyim ki: bu bir hikâye, ama biraz karışık.

18 KASIM PAZAR

Herhangi bir günü pazar kılan her şeyden uzak olduğum halde, uyanır uyanmaz günlerden pazar olduğunu hatırladım.

Oysa ne pazar kahvaltısı var hayatımda artık ne pazar gazeteleri ne aile ziyaretleri.

Umurumda mı günlerin adı?

Ben de *Fahim Bey ve Biz*'i okudum tekrar. Kendine olmayanlardan bir dünya yaratan, olmayanların dünyasında varmış gibi yapabilen Fahim Bey, evden her gün çıkan, düzenli.

Fahim Bey'in aksine, evden çıkmamanın bir yolunu bulmalı.

Kendime zamanın ipini koparma diyorum. Ama bu hiç kolay değil. İnsan uyuyakalıyor, uyanınca aradan aylar geçmiş gibi oluyor. Zamanı nerede bıraktığını hatırlamak çok güç.

Bilge telefon etti bugün, sesi yine soğuktu, annesi yanındaydı muhakkak. Babanı ara demiştir. Babanı ara derken, neyi satmış-neyi satmamış-ne kalmış elinde avcunda-sor-kurcala-öğren demek istemiştir.

(Niye Bilge koydum ki adını? Zararsız bir çiçek adı koysaydım keşke: Nergis, Çiğdem, Fulya, hatta Gül.)

Uyuklamak parça parça ölmek, uyumaksa yekpare ölüm. Bu aralar hep uyukluyorum. Vücutumdan büyük parçalar kaybetmişim gibi hissediyorum kendimi. Gece olduğunda kayıp parçalarım karanlığa karışıyor.

Akşamüstü gökyüzü simsiyah oldu, kar atıştırdı, ama adamakıllı yağmadı.

Saatlerce pencerenin önünde oturdum, karanlığın şehre inişini seyrettim. Pazar gecesi başladı.

18 KASIM PAZAR

Günlüğüme, ‘bugün hiçbir şey olmadı’dan fazla ne yazabilirim? Hayatımı, dünü. Herkesinki gibi, benim hayatım da roman. Hep, ne olduğunu bilmediğim büyük eksikliğinin yakında tamamlanacağını umduğum bir roman.

Ailemi yazabilirim. Abim, babaannem ve babam. Abimi sayfalarca yazabilirim. Büyük aşkı. Hayatıma giren tek erkek. Ruhuma en çok sokulan erkek. Hayallerimi yıkan kahraman. Birbirimizi tümüyle terk etmiş olduğumuzu kabullenmemek için çoktandır rol yaptığım, giderek daha az tahammül edebildiğim, yaşlanan, değişen, bana her gün biraz daha yabancılaşan adam.

Ama her şeye rağmen, şu kahrolası dünya üzerinde benim kimim var? diye kendime sorduğumda aklıma gelen tek isim: abim. Şu kahrolası dünya üzerinde ben en çok kimi sevdim? diye sorduğumda da.

Babam. Arada bir geceleri eve gelip gittiğini, günlerce ortadan kaybolduğunu hatırladığım; abimle duvar gibi küs; bizden gizlediği nikâhsız bir karısı, bizden gizlediği sümüklü bir oğlu, bizden gizlediği bir evde terlikleri, pijaması ve silahı olduğunu ölümünden sonra öğrendiğimiz; hayatımıza sadece misafir olmuş, hayatımızdan çıktık-tan sonra ardında çok ses bırakmış olan yakın-yabancı.

Babaannem her şeyi biliyormuş meğer. Bize söylemedi. Ketumdu, sert kadındı, dalgın, huzursuz, mağrur, öfkeli, ama iyi kadındı.

Annemi hatırlayamamak çok acı veriyor.

Dayım ölmüş. Oğlu abimi arayıp haber vermiş. ‘Cenazesine gidecek misin?’ dedim. ‘Ne gidecem!’ dedi. ‘Yunus’taki evin üstüne yatmak için yaptıklarını unut-tun galiba!’

19 KASIM PAZARTESİ

Babamın babası ölünce malları babama ve iki amcama kaldı; babam ölünce büyük ağabeyim N.A.'ya, küçük ağabeyim Z.A.'ya ve bana. Büyük ağabeyim N.A. hiç evlenmediği için o ölünce onun malları da bana ve küçük ağabeyim Z.A.'ya kaldı. Ben ölmedim, karımdan ayrıldım. Ayrılabilmek için karıma çok mal verdim. Babamın babasının Hadımköy'de arazisi varmış, mübadeleyle geldiğinde ona verilen arazilerin ucu bucağı yokmuş, babamın babası hiç çalışmamış. Payımı sattım. Aramıza deniz girsin diye karıma Suda-diye'deki daireyi verdim, orada oturuyor, böylece denizaşırı oluyor.

Büyük ağabeyim N. emekli olunca uzun süre kendine uygun bir kahvehane aradı, mesken tutmak için. 'Neden evinde oturmuyorsun?' diye sorduydum da, 'niye oturayım deli miyim ben?' dediydi. Sonunda Bahçelievler'de bir kahvehane buldu, sandalyeleri kumaş kaplı, masaları ahşapmış, eşya sesleri emiyormuş, tatlı bir uğultu kalıyormuş içerde. Ölene kadar, pazar hariç, her gün Valideçeşme'den Bahçelievler'e, kahveye gitti. Pazarları hamama gider, maç dinler, spor toto kuponlarıyla meşgul olurdu.

Valideçeşme'deki ev bana kaldı, benden de Bilge'ye –ölmeden. Bilge bir eskici, bir de sahaf çağırılmış. Sahaf, kızmış köpürmüş, 'bunun için mi çağırdınız beni?' demiş, 'ben kiloyla kâğıt alacak birine benziyor

Nasil unutturum abicim? Her bilgi yalnızlığımı artırıyor. Yunus'taki evi yazabilirim. Doğduğum evi. Ev gibi evdi. Pencereleri dışa açılırdı. Yerleri tahtaydı. Bahçesinde bir kayısı ağacı, çiçek açar, meyve vermez.

19 KASIM PAZARTESİ

Elektrikle doğalgaz faturası aynı anda geldi. Korkunç. Daha kışın başındayız üstelik. Telefon da yarın öbür gün gelir. Bir işe girmem şart. Aldığım kiralar yetmiyor.

Abim yine tutturdu, Yunus'taki evi satalım, zaten boş duruyor, yıkıldı yıkılacak diye. Geçenlerde gitmiş bakmış. Serseriler camı kırıp içeri girmişler. Muslukları, kapı kollarını filan götürmüşler. 'Yetti artık senin inadin' diyor, 'ev eridi, bitti, satalım, sen de rahat et, ben de.' Paraya ihtiyacın var değil mi abicim? Ama söylemiyorsun. Söyle. Bırak şu mağrur, cakalı tavrını. Lime lime kanatlarını üstüme geriyormuş gibi yapma artık. Zaten hiç geremedin ki. Gerdiğini sandın. Ben hep yalnızdım. Bir başıma. De ki bana: Derya, şu kriz piyasayı mahvetti, çok sıkıştım. Satalım şu evi kardeşim. De, hemen satalım. Ama demiyorsun.

Nadiren de olsa baş başa kalmışsak, yüzünde garip bir acı okuyorum. Abimin dudakları incecik bir çizgi oluyor, teninin rengi kararıyor. Bu haliyle daha genç, daha zayıf, ama çok daha hüznü görünüyor.

Daha önce olmazdı. Onu görmeye cezaevine gittiğimde, işkenceden kolu bacağı tutmazken bile, gülümserdi, talimat verirdi bana. 'Dik dur Derya, dik dur!'

Kırkını geçtiğine göre 'muhasebe' yapıyor olmalı. Yaş dönümü zamanı. Kırktan geriye baktığında ümit

muyum?’ Eskici hiç sesini çıkarmamış ama, kamyona yükleyip götürmüş ağabeyimin evini.

Eskiciyi gördüm geçen gün, kendini antikacı zannediyor, Tavukçufethi sokağında dükkânı var, bodrum katta. Dizlerimin altında kalan vitrine bakmaya çekiniyorum, kendimi tutamayıp göz ucuyla baktığımda, gaddar bir tacirin elinde esir düşmüş canlı eşyalar görüyorum çünkü, kurtar bizi diye bağrışıyorlar.

Eskici beni süzdü, ömrüme ömür biçti.

Küçük ağabeyim Z.’nin hayatı işgal altında. Karısı, kızları, damatları, torunları var.

İnsanın parası ve telefonu olursa evden çıkması gerekmiyor. Bankaya gittim bugün, epeyce para çektim, evde bulunsun; otomatik ödeme talimatı verdim; marketin, manavın, eczanenin telefonunu aldım; kapıcıyı tembihledim, sabah akşam uğra diye, karısı da her gün gelsin, evi silsin süpürsün, yemek pişirsin. Dışarıda ne işim olabilir ki? Belki berbere gitmem gerekir arada, hâlâ epeyce saçım var.

İlanı telefonla verdim, parasını almaya bir çocuk gönderdiler, on altı on yedi yaşlarında, Doğulu. Tuhaf bir çocuktü, sanki içinde biri daha varmış da onu bir yerlere sürüklüyormuş gibiydi hareketleri. Pencereden baktım ardından, kalabalığın içindeyken suda yüzen bir ağaç kütüğünü andırıyordu.

Şu şehir insanı ne tuhaf hale getiriyor.

20 KASIM SALI

Yazı masamı temizledim bu sabah. Çekmeceleri ters çevirip silkeledim, ıslak bezle adamakıllı sildim içlerini. Temiz, düzenli bir masa istiyorum, her şey yerli yerinde olsun.

dolu, inançlı yıllar. Onurlu. Dimdik bakmaktan korkmazdık hiç. Plak çalıp kitap okurduk. O, ben, Suzan.

Hem çok yumuşak, hem çok sert bir şey vardı içimizde.

Kırıktan sonrasına baktığında: ne oldu bizim kemiklerimize? Pelteye döndük. Boynumuzu dik tutamıyoruz. Böyle mi yaşlanacağız biz?

Suzan da yok artık hayatımızda.

O Suzan ki, abim için cezaevi kapısında yattığını bilirim.

Saçları bembeyaz oldu abimin. Çok kısa kestiriyor artık. Ne zaman görsem yüzünden yorgunluk akıyor.

Oysa Suzan'la birlikteyken nasıl da yakışıklıydı. Dal gibiydi. Parlak siyah saçları, siyah sakalları vardı. Kemik çerçevesi gözlük takardı. Bütün kız arkadaşlarım âşıktı ona. Çok güzel gülerdi, ağırbaşlı, biraz mahcup.

Şimdi daha çok gülüyor. Ama içimi acıtan bir şey var artık kısa ve keskin, yara gibi gülüşlerinde.

Suzan, abimi seven kadınlar arasında benim tek sevdiğimdi. Şimdi abimin sapladığı bıçağı sırtında gezdiren kadın olmuş. Her aşkın başında ve sonunda defter tutuyormuş. Dağ gibi yığıldıkça defterler, geçmiş geri gelmiyor.

Sızı duruyor durduğu yerde.

20 KASIM SALI

Her gün evden çıkmak için bir neden bulmalıyım. İşe gitmek gibi mesela. Yoksa yine dışarı çıkma korkusuna yakalanacağım, babaannemin ölümünde olduğu gibi.

"İnsan gençliğini aşka vermezse, gençlik neye yarar?"

"Ama sonunda kaybeden siz olmuşsunuz."

"Kayıp mı? Kaç kişi böylesine sevebilmiştir dünyada?"

"Ama kucağında bir kucak korla kalan siz olmuşsunuz."

"İyi ya, boş değildi kucacağım."

"Ama yandınız, kül oldunuz."

"Ama vardım, kül bunun kanıtı."

12 Eylül'ün gölgesinde boğulan bir aşk hikâyesi... Yaşamın kıyısında seyirci olmaktan öteye gidememiş bir erkek... Birbirinin ışığıyla kamaşan iki ayna arasında parçalanan bir kadın... Başkasının gözünde nasıl görüldüğünü iki günlük üzerinden anlatan deneysel bir çalışma. Modern zamanların karmaşık insanlık halleri Ayfer Tunç'un usta kaleminden unutulmaz bir edebiyat şölenine dönüşüyor.

